А тепер щодо фрески. Ці непрозорі мазки –
Як долоні послушниці, теплі і голубині –
Заголублені спогади, дотик тремкої руки,
Що поволі нанизує вервицю по намистині.

Ця ощадливість барви – ця недокровність легка,
Блідість повік Богородиці, прожилка синя –
Має запах розлитого в глечики молока,
Що сестриця приносить з села для сирітського сина.

Ця довершеність смутку, рисочка зболених уст –
Наче десь поза простором ножиці точать на постриг.
І ніхто не співає – голос у горлі загус,
Наче фреска мальована в часі Великого Посту.